

съ всички сили стовари острия си мечъ върху главата му. Единъ мигъ и тѣлото падна безжизнено, грозно разсѣчено на тревата. Но римлянинътъ не се спрѣ, за да издаде победенъ викъ. Той се хвърли върху втория отъ Куриациитѣ и дълбоко заби димиящия още кървавъ мечъ въ стомаха му. После измъкна страшното оржие и съ нова стрѣвъ посрещна третия си противникъ. Все така бързо и леко той съсѣче и него.

Едва сега римлянинътъ се спрѣ, облѣнъ въ потъ, опръсканъ съ кръвъ, съ искрящи очи и свирепъ, готовъ за новъ бой. Той се обърна къмъ своитѣ другари и издигна мечъ си съ победенъ викъ. Войскитѣ на Римъ лудѣха отъ възторгъ. Редицитѣ имъ приличаха на буйно развълнувано море, защото мечоветѣ и шлемоветѣ блестѣха на слънцето като бѣли вълни, а шумътъ огласяше далече зеленитѣ равнини. И тия гъсти редици се втурнаха напредъ да заградятъ отчаянитѣ воини на Алба...

Слънцето залѣзваше задъ кървавъ облакъ. Римъ бѣше победителъ.

